

74

ร่างโกลดขมันล์

ในคืนแค้นแห่งความมีคอันลึกล้ำ เหน็บหนาวจนถึงขีตสุค แต่ละ
อย่างก้าวร้าวถูกบีบอัดจนหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับหมอกมัวสีคำซึ่งล่อง
ลอยขอบอวลประหนึ่งเงื่อมมืออสุรร้ายที่พยายามหยุดยั้งเขาทุกวิถีทาง

แต่กระนั้นเขาก็ยังคงมุ่งไป

เพื่ออะไร หรือเพื่อใคร ไม่อาจหาคำตอบ

จวบจนสายตาได้มองเห็น ประสาทสัมผัสทุกส่วนได้รับรู้

พลังมารอันกล้าแข็งคำมีคลึกล้ำยิ่ง

พลังที่ก่อกำเนิดยังชินเชิงงู่ใจกลางม่านอนธการ ร่างของเทพธิดา
นางหนึ่งที่บัดนี้ไร้ซึ่งรัศมีแห่งเทพสวรรค์ลอยคว้าง เส้นสายสีคำมากมาย
ร้อยรัศรอบร่าง

ซอนไซเข้าสู่เนื้อหนัง ไม่ต่างจากแมลงนำรังเกียจ

เปลือกตาที่ปิดสนิทระตุก ริมฝีปากขบเม้ม บางครานางกรีดร้อง
บ่งบอกความทุกข์ทรมาน ทั้งฝืนตัวให้ห่างไกลจากสายธารอันมีคำซึ่ง
นำพาให้ตกต่ำลงสู่ขุมนรก

ทว่าทางสายนี้ หากก้าวเข้ามาแล้วยอมไม่อาจหวนคืน

เขารู้ดี...ใจจึงมีเพียงความรู้สึกสะท้อนใจในชะตากรรมของอิสตรี
นางนั้นที่ไม่ต่างกับตนเอง

ถูกผลักดันให้ก้าวสู่วะจีโดยไม่มีทางเลือก

ทั้งที่เป็นเช่นนั้น กลับมีใครอีกคนที่หาได้รับรู้ความรู้สึกเหล่านี้

ร่างในอาภรณ์สีขาวสะอาดตรงข้ามกับสีสนและทุกสิ่งในชินเชิงกู่
คุกเข่าอยู่กับพื้น จมอยู่กับเงื่อมเงาสีดำที่ไม่อาจกล้ำกรายรัศมีแห่งเทพ
ในมือขึ้นสายคันธนูเรืองแสงจำด้วยศรเรืองอำนาจและกำลังเล็งไปยัง
เป้าหมาย

กึ่งกลางหัวใจหญิงสาว ภายใต้วงล้อมพยัคฆมอกทะมึน

เทียนอวีไม่เข้าใจ

เหตุใดเทพเออร์กลางจึงยังอยู่คู่ไร้อรอยพิศข่วนในแดนที่แม่แต่เหล่า
มารยังกริ่งเกรง

เหตุใดเทพเออร์กลางจึงทำเช่นนั้น ในเมื่อตนเองเป็นผู้ช่วยเหลือ
นางผู้นั้นจากความตายมาแล้วคราหนึ่ง

โยครานี้จึงคิดมอบความตาย

เขาไม่อาจหาคำตอบ แต่เมื่อรู้ตัว ก็ได้ยื่นมือเข้าไปขัดขวางการ
กระทำของอีกฝ่ายเสียแล้ว

"เทียนอวี ถอยไป!" เทพเออร์กลางหันมาทวาด "ไม่เห็นหรือว่า
เถาจื่อกำลังทรมาณ นางไม่อาจกลายเป็นมารโดยสมบูรณ์ ทั้งไม่อาจ
คืนสู่ความเป็นเทพ หากปล่อยไว้เช่นนี้ดวงจิตของนางอาจต้องสูญสลาย"

"ข้าไม่เชื่อ!" เทียนอวีปฏิเสธ ความหงุดหงิดใจก่อตัวโดยไม่รู้สาเหตุ
"ตัวข้าเองยังเคยผ่านมาได้ โยนางจะทำบ้างไม่ได้ เจ้าต่างหากที่ต้องรีบ
กลับไปเสีย นี่ไม่ใช่ที่ของเทพอย่างเจ้า!"

ตั้งแต่แรก เทพปราบมารผู้สูงส่งไม่ควรมาเกลือกกัลัวในแดนมาร
เป็นความขุ่นข้องใจที่ไม่เคยมลาย เพราะเหตุใดกันแน่เทพเจ้าผู้นี้
จึงมาอยู่ผิดที่ผิดทางเช่นนี้

"นางไม่เหมือนเจ้าเทียนอวี" เทพเออร์กลางส่ายหน้า "นางหาได้"

แข็งแรงแรงเช่นเจ้า ข้าเคยบอกว่าข้าจะหาทางช่วยเหลือนางหากนางกับเจ้า มีใจต่อกัน แต่ไม่ใช่ด้วยวิธีที่จะทำให้นางกลายเป็นมาร"

"เจ้าหวังใ้ช้นางคั้งข้าออกจากทางมาร" จุดประสงค์นี้เหตุใดเทียนอวีจึงไม่รู้ กระนั้นเขายังมั่นใจว่ามันต้องมีอะไรมากกว่าที่ได้เห็น เพียงแต่ทำอะไรจึงจะเข้าใจได้

อย่างไรก็ตาม ก่อนหน้านั้นเขาจะไม่ยอมให้เทพเจ้ามาทำอะไรตามใจคนในแดนมารแห่งนี้ได้เกินกว่าที่ควรอีกเป็นแน่

"นั่นเป็นไปได้ เจ้าก็เห็นแล้ว" เทียนอวีปฏิเสธ เขามั่นใจจนกว่าไม่เคยคิดเกินเลยต่ออิสตรีนางนี้มากไปกว่าความเป็นพี่น้องผู้ร่วมชะตากรรม

เป็นเทพนอกคอกที่ถูกขับไล่

"อีกอย่าง ข้าไม่ได้คิดกับนางมากไปกว่าน้องสาว ข้าแะให้นางทำ เช่นนี้ก็หวังใ้หานางมีชีวิตอยู่รอดท่ามกลางความโหดร้าย...ความโหดร้ายที่ข้าเคยเผชิญ ความโหดร้ายที่เทพอย่างเจ้าคงไม่รู้จัก!"

เทียนอวีงั้น ชั่วขณะหนึ่งเขามองเห็นแวววูบไหวในดวงตาของเทพเจ้า

นับตั้งแต่รู้จักน้อยนักจะมีโอกาส

หรือดวงตาเขาถูกพลังแห่งชินเซิงงูทำให้ฝ้าฟาง

"เจ้าแะนางหรือ" เทพเออร์กลางเอ่ยเสียงเยือกเย็น แววดตาทำที่แปรเปลี่ยนเป็นเช่นปกคิอย่างรวดเร็ว

"ใช่" เทียนอวีตอบ ไม่สะทกสะท้านกับโทษที่แผ่มาในน้ำเสียงขณะทีบรรยาการรอบค้ำทวิความปั่นป่วน

"เช่นนั้น ในฐานะที่นางเองก็เป็นน้องสาวข้าเช่นกัน ข้ายังไม่อาจเห็นนางทุกข์ทรมานจนดวงจิตสูญสลาย" เทพเออร์กลางเมินหน้ากลับไป ยังเป้าหมายเดิม ในมือยังคงถืออาวุธ บ่งบอกว่าไม่คิดผ่อนปรน

"ข้าเองก็ไม่มีทางยอมใ้เจ้าทำอะไรนางได้!" เทียนอวีเคลื่อนตัวเจ้าขวาง แต่เทพเออร์กลางกลับหลบหลีกการโจมตีได้ง่ายดาย

"ชีวิตนางควรวีให้นางตัดสิน" เทพเออร์กลางว่าแล้วตะโกนส่งเสียงผ่านสายลม "เถาจ้อ! เจ้าได้ยินข้าใช่หรือไม่? จงบอกมาว่าเจ้าจะยินดีทรมานเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ จนวิญญาณแตกดับหรืออยากหลุกพัน!"

"ข้าทรมาน...ทรมานเหลือเกิน ปล่อยข้า...ปล่อยข้า..." เสียงหวีดหวิวแผ่วพราวแว่วผ่านเสียงสายลมกระหน่ำพร้อมกับร่างที่บิดเร้าท่ามกลางพันสนาการอันมีค้ำซึ่งทวีความเข้มข้น บีบอัดจนแทบหายใจไม่ออก

"เจ้าได้ยินแล้วนะเทียนอวี" เทพเออร์กลางว่าพลางหันไปทางร่างอดีตเทพธิดา

เทียนอวีส่งพลังเข้าสกัดกัน สลายแสงสว่างนั้นสิ้นก่อนหันไปเจรจา

"เจ้าต้องสู้ ต้องเอาชนะมันให้ได้เถาจ้อ!" เสียงตะโกนกลืนหายไปกับสายลม เมื่อเจ้าของเสียงพุ่งเข้ายึดมือที่ถืออาวุธร้ายเอาไว้ไม่ยอมลดละ "ปล่อยนางไว้ที่นี่ แล้วเจ้าออกไปเสีย ข้าจะจัดการเอง เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเจ้า!"

"เจ้าจะจัดการอย่างไร!?" เทพเออร์กลางไม่มีท่าที่ขัดขืน แต่ก็ไม่ได้คิยอมตามง่ายคาย

"ข้ามีวิธีของข้า" อดีตวิหคเทพตวาดกลางคว่ำคอเสื่ออีกฝ่ายกำไว้แน่น "ข้าบอกให้เจ้าออกไปเสีย ถ้าไม่ยอมตาย!"

"เทียนอวี..." เทพเออร์กลางกัดฟัน ผลักผู้กิดขวาง "ถ้าไม่รีบจะไม่ทันแล้วนะ"

เสียงสายลมอื้ออึงจนเกือบจะกลบคำพูดโต้แย้ง

"ข้าบอกให้เจ้าออกไป!"

เมื่อเป็นเช่นนี้ ไม่มีทางเลือกนอกจากยอมอ่อนข้อ

"ก็ได้ ข้าจะไป" เทพเออร์กลางไม่อาจกระทำการอื่นใดนอกจากพยักหน้า

ฝ่ามือค่อยผ่อนคลาย เทพเออร์กลางขยับถอยหลังหมุนตัวก้าวขา แต่เพียงจังหวะที่เทียนอวีละสายตาจากร่างอิสตรีผู้ตกมาอยู่ในที่แห่งนี้ ค้วยคนเป็นต้นเหตุ...

เพียงพริบตาเดียว ร่างของนางพลันถูกคมศรแทงเข้าตรงหัวหัวใจ!
รวดเร็ว แม่นยำ และเต็มไปด้วยพลัง

เทียนอวี๋ชะงัก ผลอก้าวดอยหลังเมื่อสายลมปรวนแปรแผ่ออกมา
จากทุกทิศทาง เขายกมือขึ้นปกป้องดวงตาจากการกรีดเฉือนและแรง
ปะทะ

ไม่มีแม้แต่เสียงกริคร้องอ่อนวอนหรือสรรพเสียงใดๆ เมื่อทุกอย่าง
ที่เกิดขึ้นตรงหน้าพลันสลายไปในชั่วเสี้ยวลมหายใจ

"เทพเอ๋อร์กลาง!" แรงโทสะของเทียนอวี๋พุ่งขึ้นเมื่อหันไปเผชิญ
หน้ากับเจ้าของนามนั้น "เหตุใดเจ้าไม่ฟังข้า!?"

"ข้าจำเป็นต้องทำเช่นนี้ ไม่มีวิธีอื่น เจ้าก็รู้ดี" มีเพียงแวตาค้างสงบ
ไร้ความรู้สึกที่ทอดสมมา

"เจ้าคงอยากตัดสินกับข้ามาก" เทียนอวี๋ส่ายปีก ไม่รู้ว่าเพราะ
เหตุใดใจจึงร้อนด้วยไฟโทสะ "ก็ดี ในซินเซิงกู่นี้พลังของข้าย่อมเหนือ
กว่าเจ้า คนอย่างเจ้าสมควรพุดกันด้วยกำลัง!"

ว่าแล้วเทียนอวี๋ก็สะบัดปีกผ่านสายลม ขนวิหคแข็งกระด้างนับสิบ
นับร้อยหลุดจากกาย แปรเปลี่ยนเป็นดั่งคมดอกแหลมคมตรงเข้าตีมธแห่ง!

เทพเอ๋อร์กลางขยับพลิกตัวหลบ "นี่ไม่ใช่เวลามาสู้กัน เจ้าเองก็
ควรรีบออกไปจากที่นี่ ซินเซิงกู่หาใช่ที่ปลอดภัย ไม่ว่ากับสิ่งใด"

เทียนอวี๋ชะงัก หันไปรับมือกับเงื่อนงำคำมิดที่โจมตีเข้ามาประจวบ
มือที่มองไม่เห็น จนมันหดหายรวมตัวกับความมืด หายไปจากสายตา
อีกครั้ง

"ไปจากที่นี่ก่อน เจ้าจะสะสางอะไรกับข้าค่อยว่ากันข้างนอก" เทพ
เอ๋อร์กลางขยับตัวมายืนเคียงข้างเขา ดวงตาสอดสายไปทั่วอย่างระแวด
ระวัง

เมื่อปราศจากร่างหญิงสาวและปราณพลังมารที่ควบคุมนาง เสียง
อื้ออึงค่างๆ รอบตัวจึงฟังชัดเจนทั้งที่ดวงตาไม่เห็นสิ่งใด

อันครายแผ่อยู่รอบด้าน ทั่วทุกอณูของแดนกำเนิดมารแห่งนี้

เทียนอวีไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากเชื่อฟังเทพเออร์กลาง
ขณะก้าวถอยหลัง เส้นสายคำมีคพลันก่อตัวพุ่งเข้าใส่ทั้งสองจาก
รอบทิศ หนึ่งในเทพหนึ่งมารผละตัวรับมือ
แต่แล้ว...

ฉีก!

ร่างของเทียนอวีพลันถูกทิ่มแทงด้วยเงาคำทะมึนแต่กลับแข็งแกร่ง
คงความแหลมคมไม่ต่างจากคมมีด ทั้งยังคุกรุ่นทุกสิ่งภายในกายเขา
ราวเห็นเป็นอาหารอันโอชะ เทียนอวีใช้พลังสกัดกัน ขณะที่เทพเออร์กลาง
พุ่งเข้ามาทำลายมันสิ้นด้วยพลังชั่วตรงข้าม

ร่างของเทียนอวีทรุดลง โลหิตไหลชุ่มโชกหัวไหล่ซไลมท่อนแขน
"พลังของเถาวัลย์โลหิตมีพิษร้าย" เทพเออร์กลางครุ่นเข้ามาดู
คิงเขา "รีบถอยก่อนเร็ว"

ทั้งที่อยากทักทวนแต่เทียนอวีกลับต้องยอมให้อีกฝ่ายประคอง
พาไปอย่างไร้ทิศทาง

ท่ามกลางอันตรายรอบด้าน พลังเทพและมารเกือหนุน

กระนั้นเขาก็ยังพอมีสติสำนึก

"เจ้าจะพาข้าไปไหน"

"ไม่มีทางเลือก ต้องรีบรักษา"

รักษา?

เทพเออร์กลางรักษาเขาอย่างไรเทียนอวีไม่มีทางรู้ เพราะเมื่อ
ลืมหาคืบขึ้นอีกครั้ง วิหคมารเทียนอวีก็อยู่ภายใต้การดูแลของสมุน
ภายนอกชินเชิงดูโดยไร้อาการบาดเจ็บ อีกทั้งยังไร้แว่เทพผู้นั้นเสียแล้ว
ไม่เคยมีคำอธิบาย...

หรือแท้จริงเขาไม่เคยคิดอยากรับฟัง

หรือว่าจะเป็นคนนั้น

เทียนอวีครุ่นคิดรำพึง ดวงตาทอดมองไปข้างหน้า แต่กลับหาได้มี

สิ่งใดอยู่ในสายตานอกจากภาพอดีตที่หวนคืนราวกับต้องการหลอกหลอน
 ในที่สุดก็ได้ลงมือทำลายไปแล้ว
 ทั้งที่คิดว่าคนมีความอดทนพอที่จะรอ
 แต่อะไรบางอย่างกลับผลักดัน...
 บอกให้เขาเร่งสังหารเทพเออร์หลางเสียตั้งแต่ยามนั้น
 "ยินดีกับพี่ใหญ่ด้วยที่หลุดจากพันธนาการนั้นเสียที" เสียงปีศาจ
 แมงป่องดั่งแทรกห้วงความคิด ตามด้วยเหล่าปีศาจใต้อาณัติที่มาร่วม
 ชื่นชมยินดีกับบอสรภาพของนายเหนือชีวิตจนเต็มโถงกว้าง
 "ยินดีด้วย" สรรพเสียงแซ่ซ้อง
 ทว่าวิหคมารกลับยังนั่งนิ่ง
 หลุดจากพันธนาการ...เพราะอะไรกัน...
 หรือเพราะเจ้าของพันธนาการสูญเสียชีวิต
 ไม่ เขารู้ว่ามันย่อมไม่ใช่เหตุผลเพียงเท่านั้น
 รอยยิ้มนั้น ทั้งที่เป็นวาระสุดท้ายของชีวิต ทั้งที่ทุกอย่างกำลังจะ
 พังทลาย แต่เทพเออร์หลางก็ยังยิ้มออกมา
 เพราะอะไรกัน
 "พี่ใหญ่ ท่านมีสิ่งใดในใจหรือ" เขี่ยจื่อเฟ่งพินิจเจ้านาย สายตา
 งุนงงของมารปีศาจรอบกายทำให้เขาไม่อาจนิ่งเฉย "ยามนี้ท่านหลุดจาก
 พันธนาการ เทพเออร์หลางถูกกำจัด เสียหนามขวางทางขึ้นใหญ่สูญเสีย
 ไป ไยท่านไม่มีท่าทียินดี"
 "ข้ายังมีเรื่องคาใจอีกมาก" เทียนอวี่ว่าพลางขยับยึดตัวขึ้น ดึง
 ตนเองให้หลุดจากวงค์ความคิด "แต่เอาเถอะ เรื่องพวกนั้นอย่างไรต้องมี
 โอกาสสะสาง"
 "เป็นเช่นนี้แล้วท่านจะทำอย่างไรต่อไป" เขี่ยจื่อเลียบเคียง "เดิน
 หน้าแก้แค้นกล่มสวรรค์ ป่วนปั่นแดนมนุษย์ หรือจัดการเจ้าอยู่"
 "ข้าจะทำทุกอย่างนั้นพร้อมๆ กัน" เทียนอวี่เหยียดยิ้ม ความเริงรีน
 ปรากฏในแววตา

"ท่านมีแผน?"

"ถูกต้อง" วิหคมารพยักหน้า "แต่เราต้องใจเย็นๆ ค่อยๆ เดินหมากไปที่ละก้าว ไม่น่าว่าหมากกระดานนี้เราอาจจะชนะโดยไม่ต้องเสียหรือยับยั้งทำอะไรเลย"

"หากเป็นเช่นพีที่ใหญ่กว่าก็ยอมประเสริฐแล้ว" เชื้อจื่อกั่มหัวสออง บัญชา

เทียนอวียกี่ยมอีกครา เหลือบมองไปทางหญิงสาวที่ยืนนั่งงันมาเนิ่นนาน

"หุเคี้ย เจ้าคุณเวยบไปนะ" วิหคมารตั้งข้อสังเกต "หรือว่าเสียใจที่เทพเออร์หลางถูกข้าสังหาร" ดวงตาพราวด้วยเล่ห์จับจ้องไม่วาง "หาได้ยากยิ่งนัก เจ้าคงไม่ได้หลงรักเทพองค์นั้นอย่างจริงจังหรอกกระมัง"

"หามิได้พีใหญ่" หุเคี้ยกั่มหน้าเอ๋อแย้ง "ข้าเฝ้ามองเขาหมายให้เป็นเหยื่อมาเนิ่นนาน เมื่อเกิดเหตุเช่นนี้ยอมอดคิดเสียคายไม่ได้"

เทียนอวีนิ่งไปครู่หนึ่งจึงหลุดเสียงหัวเราะ "วางใจเถอะ เช่นที่ข้าเคยบอก หากเจ้าจะชอบเขาก็อีกไม่ว่าและพร้อมสนับสนุน"

"พีใหญ่" หุเคี้ยเงยหน้าขึ้นมองสบตาอย่างฉงนฉงาย

...กับผู้ที่เราซึ่งชีวิต จะสนับสนุนให้รักใคร่ชอบพอก็ได้อย่างไร

"เชื้อจื่อ" แต่เทียนอวีกลับละสายตาไปแล้ว "ส่งคนไปแจ้งแก่ปีศาจ อีกรู้อย่างข้าจะขอพบเพื่อพูดคุยตกลงให้ความร่วมมือ บอกไปว่าข้ามีทางช่วยให้มันได้ศิลาทั้งสี่และปลดปล่อยเหนียนออกมา"

"พีใหญ่?" ครานี้ไม่เพียงหุเคี้ย แต่ปีศาจแมงป่องยังแสดงสีหน้าไม่ต่างกัน

"ไปทำคามที่สั่ง!" เป็นคำประกาศิตที่ไม่มีผู้ใดกล้าคัดค้าน "อ้อ ให้เหล่าปีศาจน้อยใหญ่ปล่อยข่าวออกไปด้วยว่า อีกไม่นานชื่อโหยวจะคืนชีพ"

"ชื่อโหยว?"

เกิดเสียงอื้ออึงขึ้นทั่วโถงถ้ำรังวิหคในบัดดล แต่เทียนอวีหาได้ใส่ใจ

"อย่าให้ผู้ใดล่วงรู้ว่าข้าอยู่เบื้องหลัง ให้ข่าวนี้แพร่สะพัดออกไป

ยิ่งมากเท่าไรยิ่งดี"

"พี่ใหญ่ ท่านคงไม่ได้ล้อเล่น..."

ชื่อ*ไฮว* คือราชาผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยมีอำนาจอยู่เหนือเหล่ามารพิศาจ อสุรกายคุร่าย เรื่องฤทธาค้วยเวทคาถาอันน่าอัศจรรย์สามารถบงการ ได้สิ่งทุกอย่าง ทั้งเค็มไปค้วยเล่ห์ร้ายมากมายแม้เป็นเพียงมนุษย์

ถึงสุดท้ายจะถูกปราบปรามลงได้แต่ความร้ายกาจยังถูกจารึก จวบจนปัจจุบัน...

คงไม่มีผู้ใดคิดฝัน

จะคืนชีพชื่อ*ไฮว*ด้วยเหตุผลใด และจะทำได้อย่างไร...

"ล้อเล่นหรือ" เทียนอวีเล็กิ้ว ส่งเสียงหัวเราะในลำคอราวเห็น เป็นเรื่องขำขันคงว่า "ไม่...เป็นคั่งคำพูดนั้น ข้าจะคืนชีพชื่อ*ไฮว* ราชา แห่งมนตร์คำผู้เคยยิ่งใหญ่เหนือใครนับตั้งแต่ครั้งบรรพกาลผู้นั้นขึ้นมา"

เป็นไปได้!

ยามนี้เหล่าผู้ร่วมชะตากรรมต่างเอ่ยทวนคำนี้อยู่ในใจ เพียงแต่... ไม่มีผู้ใดกล้าเอื้อนเอ่ยมันออกมา

เป็นไปได้!

มันไม่ควรจะเป็นเช่นนี้เลย

ริมทะเลสาบหลิวเหอบัดนี้หาใช่ว่างเปล่าไร้ผู้ใด แต่กลับให้ความ รู้สึกอ้างว้างเหินห่างที่มแทงหัวใจทุกดวงไม่ต่างกัน

"ข้าไม่อยู่เพียงครู่เดียว...ครู่เดียวที่คลาดสายตา สุดท้ายเรื่องทีกลัว มันก็เกิดขึ้นอีกจนได้" เहांฟ้าเปรยเสียงแผ่ว ดวงตาทอดมองไปในเว้งฟ้า คำมีด

ผืนน้ำสงบนิ่ง ไม่ต่างกับหัวใจที่มินชา

"ข้าได้กลิ่นของพี่ใหญ่ คงเป็นเขา" หูลึจิงคุกเข่าลงมองร่องรอย โลหิตอันเป็นประจักษ์พยานหนึ่งในสองที่เหลืออยู่

ส่วนอีกหนึ่งนั้นยังคงนั่งก้มหน้านิ่งไม่ได้ขยับเขยื้อน เน้นนานคั่ง

กลายเป็นกรวดทรายไร้ความรู้สึก

ซานเซ็งหมู่ยังคงโอบกอดลูกชายไว้แน่น ดวงตาแดงก่ำ สองแก้มเปื่อยขึ้นแต่ไร้แล้วซึ่งหยาดน้ำตาให้รินไหล

ครั้งแล้วครั้งเล่ากับความสูญเสีย มันไม่ได้ทำให้ชินชา แต่กลับคอกย่ำร่ำรอยบาดแผลที่ยังไม่สมาน

หลิวเยียนซางเพียงยืนมองให้กำลังใจ เขารู้ดีว่าทุกคนเศร้าโศกเสียใจกับเหตุการณ์ไม่คาดคิดนี้เพียงใด แม้แต่สัตว์ในคาถาของเทพเออร์กลางที่ตามมาสมทบด้วยสัญญาศตวรรษรับรู้

ยามนี้พวกเขาไร้ซึ่งน้ำตา แต่หลิวเยียนซางรู้สึกได้...

รับรู้ได้ถึงความโศกเศร้าเจ็บปวดที่แผ่ขยายออกมาทุกอนุลมหายใจ

สัมผัสได้ถึงความเหินห่างที่มึนแวมทั้งทุกวิญญาณ

เขาผู้ซึ่งเคยเจ็บปวดจากการพรากจากบุคคลอันเป็นที่รัก ไยไม่รู้...

เจ็บปวดแต่ไม่อาจหลั่งน้ำตา ความรู้สึกเช่นนั้นมันทุกข์ทรมานเพียงใด

"เทียนอวี" เหาฟาร่าฟัง "ข้าไม่นึกไม่ฝันว่าเขาจะทำเช่นนั้นไปจนได้"

"ข้าไม่รู้จักเขาเมื่อครั้งเป็นเทพ" จึงจอกเก้าหางทอดถอนใจขณะยืคตัวขึ้น "แต่เมื่อเป็นมาร นี้ไม่ใช่เรื่องแปลก สิ่งที่แปลกคือการปล่อยเรื่องให้ยืคเยื่อมานานเพียงนี้"

ทุกคนต่างนิ่งเงียบ ไม่อาจหาคำใดมาเอื้อนเอ่ย ทุกสิ่งรอบตัวช่างมืดดำไม่ต่างกับความมืดยามราตรี กาลเวลาราวกับหยุดนิ่ง มองไม่เห็นหนทางก้าวเดินต่อ

จวบจนท้องฟ้าปรากฏเงาแสงสีขาวพาดผ่าน

งานั้นค่อยซัดเจนและใกล้เข้ามาเรื่อยๆ พร้อมกับเสียงกระพือปีก

มังกรกิเลนสามเขาและอคตินักพรตมารผู้เป็นอาหุณีง

เสวี่ยเยียนกระโดดลงจากหลังหลานชาย ขณะที่ดินหลั่งคืนสู่

ร่างมนุษย์ สีหน้าเขาดูแตกตื่น

"เกิดอะไรกับนายท่าน ข้ารู้สึกได้...ความรู้สึกเช่นนี้เหมือนเมื่อครั้งที่นายท่านถูกเจ้าเงินเชียงสังหารไม่มีผิด"

ไม่มีใครตอบคำถาม เสวี่ยเยียนเดินสำรวจพวงนั้งลงยื่นมือแตะรอยโลหิตเป็นใหญ่ที่แห่งกรัง

"เออร์กลางตายไปแล้ว" นางพุกซ่าๆ แต่ชัดเจนครึ่งลงไปถึงกลางใจ "เป็นฝีมือเทียนอวี"

ฉีหลงหันขวับไปจ้องอาหญิง เขาอ้าปากคล้ายจะพูดแต่กลับไม่มีถ้อยคำล่วงพันลำคอ

"นี่มัน...ไม่จริง!" เป็นนานกว่าน้ำเสียงสั้นพร่าจะเล็ดลอดออกมา

"มันคือความจริง" หลังจากเหตุการณ์ไม่คาดฝัน เป็นครั้งแรกที่ได้ยินเสียงของเงินเชียง

ฉีหลงหันขวับไปทางหลานชายเจ้านาย มองเสื้อที่เประอะเปื้อนร่องรอยโลหิตเป็นค่างควม

"อีกแล้วหรือ" เขาพึมพำ ดวงตาปรากฏหยาดน้ำเอ๋อคลอ "ครั้งแล้วครั้งเล่า..." น้ำเสียงเขาสั้นพร่าราวกับตัดพ้อต่อทุกสิ่งรอบกาย "ไม่เคยมีคำรำลา ไม่เคยหลงเหลืออะไรเลยแม้แต่ร่างกาย..." หยาดน้ำใสๆ รินไหลพร้อมกับเสียงที่แผ่วหาย ไม่ล่วงพันลำคอ "นายท่าน ท่านช่างโหดร้ายกับพวกข้านัก โหดร้ายเหลือเกิน"

ทุกสิ่งทุกอย่างเกินกว่าจะควบคุมได้ ทั้งความรู้สึกหลากหลายทั้งหยาดน้ำตาที่ร่วงหล่น แม้อยากข่มกั้นเพียงใด สุดท้ายก็เป็นเพียงเชื่อนคืนที่รอวันพังทลายลง

ไม่สามารถครองสติ ไม่อาจหักห้ามใจ...

"ข้าจะไปตามหาดวงจิตของท่านลุง" เงินเชียงผละจากอ้อมกอดมารดา ค่อยตันตัวลุกขึ้น น้ำเสียงแหบแห้งกลับเต็มเปี่ยมด้วยความมุ่งมั่น "ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ห่างไกลเพียงใด"

ทุกสายตาต่างรวมอยู่ที่จุดเดียวกันโดยไม่ได้นัดหมาย บรรยากาศ

แห่งความเศร้าโศกพลันผ่อนคลาย

"ภารกิจของเทพเออร์กลางยังไม่เสร็จสิ้น ข้าไม่มีวันปล่อยให้เขาทิ้งทุกอย่างไปเช่นคนไร้ความรับผิดชอบ นี่หาชีวิตสยของเทพเออร์กลางที่ข้ารู้จัก"

"แม้จะฟังดูแปลกๆ แต่อย่างน้อยมันก็ทำให้ข้ารู้สึกดีขึ้นบ้าง" หู-หลีจิงเปรยขณะเมินหน้าลอบสูดหายใจ กะพริบตาถี่ๆ "แต่ข้าก็ยังเห็นว่าการพุดจาโน้มน้ำวคนของเจ้ายิ่งห่างไกลท่านลุงอีกหลายขุม"

"นั่นสินะ" คำกล่าวนั้นจุกประกายความหวังท่ามกลางความมืดมน เหาฟ้าพยับหมอก "หากตามหาดวงจิตนายท่านพบ เรายังมีหวังคืนชีวิต เชื่อว่าด้วยเวลาเพียงนี้คงยังไม่ถูกส่งกลับสู่รัฐสงสาร"

"เป็นเช่นที่เห่าฟ้าว่า" ซานเซ็งหมู่ลูบหลังบุตรชาย "แทนที่จะมานั่งเสียใจ เราควรไขว่คว้าทุกความหวัง อย่าปล่อยให้โอกาสหลุดมือ"

"เอาอย่างไรก็เอา" หูหลีจิงเอ่ยส่าย

"เคี้ยวก่อนสิพวกเจ้า" ฉีหลงสูดจุกมุก ยกมือขึ้นปาดน้ำตาลวๆ "คิดจะเริ่มจากตรงไหนกัน โลกนี้กว้างใหญ่นัก อย่าลืมนว่านายท่านถูกสังหารโดยเจ้าเทียนอวีซึ่งหาใช้ธรรมคา ดวงจิตคงเหลือพลังเพียงบางเบา สามารถไปอยู่ที่ไหนก็ได้"

"อันดับแรกเราควรลงลงไปดูที่แคนนรก..." ฉีเฉียงแนะ "ต่อไปนี้ไมอยู่ที่นั่น แต่เหล่ายมบาลแห่งนรกภูมิน่าจะพอช่วยสอดส่องได้"

ในยามประสบปัญหา พบหนทางมืดมน มีเพียงสติและพลังใจเท่านั้นที่จะทอประกายนำไปให้มองเห็นทางออก

บัดนี้ฉีเฉียงรู้แล้วว่ามันควรถึงเวลาที่เขาค้องหุคร้องไห้และลุกขึ้นให้ไ้ไ้ไ้ช่วยตนเอง

"เช่นนั้นข้าจะแจ้งข่าวให้ทางสวรรค์ระคมเหล่าเทพเซียนช่วยสอดส่องอีกทาง" เหาฟ้าเสนอ

"ไร้ประโยชน์..." เสียงเนิบเนือของเสวี่ยเยียนคังซัดจิ้งหวะ ปัดเป่าดวงไฟแห่งหวังให้อ่อนจาง "ดวงจิตของเออร์กลางจะไม่อยู่ที่แคนนรก"

"หมายความว่าอย่างไร" สายตาทุกคู่ต่างจับจ้องไปยังใบหน้าซึ่ง
ส่องแววเคร่งเครียดอย่างหาได้ยาก

"หมายความว่า ดวงจิตของเทพเออร์กลางจะไม่อยู่ในที่ไหนๆ ใน
โลกนี้ที่พวกเขาจะหาพบ"

เงินเซียงพยายามค้นหาความนัยที่ซ่อนอยู่ "แปลว่า เทียนอวีมัน
เอาดวงจิตของท่านลงไปด้วย?"

ฉีหลงขมวดคิ้ว "เพื่ออะไร"

"เทียนอวีเคยบอกไว้" เสวี่ยเยียนเอ่ยเนิบนาบ "บทลงโทษของ
เทพเออร์กลางหาใช่ความตาย แต่เป็นอะไรที่ยิ่งกว่า..."

...เป็นความเนิบนาบเรียบเนียนที่แสนทรมาณใจผู้ฟัง

"ท่านอา ท่านรู้อะไรก็จงพูดมาเถอะ"

อาการร่อนรนของเงินเซียงไม่ทำให้อะไรคืบขึ้น เสวี่ยเยียนยังคง
กล่าวต่อเรื่อยๆ "พวกเขาคงไม่ลืม เมื่อก่อนเข้าร่วมมือกับเทียนอวี กับ
การคืนชีวิตเหยาะจี มันให้ข้าสร้างสิ่งหนึ่งเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน"

"สร้างหรือ" หลายเสียงอุทานเกือบจะพร้อมกัน

"ร่างกาย" เสวี่ยเยียนเฉลย

"ร่างกาย?"

สีหน้าลึนระทึกของผู้ฟังไม่ได้ทำให้จังหวะการเจรจาของนางเปลี่ยนแปลง
"ร่างกาย...ร่างกายอันว่างเปล่าที่รอดวงจิตมาสิงสู่"

"เจ้าจะบอกว่าเจ้าเทียนอวีมันให้เจ้าสร้างร่างกายอะไรนั้นเพื่อไว้ใช้
กักขังท่านลุงข้า!?" เงินเซียงเสียงคังขึ้นเมื่อรับรู้ในสิ่งที่ไม่เคยคาดถึง

"เจ้าฉลาด หัวไว เริ่มสมกับเป็นหลานเทพเออร์กลางขึ้นมาบ้าง
แล้ว" เสวี่ยเยียนยกยิ้มบาง "ร่างกายที่ถูกกักขัง อ่อนแอ ไร้ซึ่งพลังใดๆ
ที่จะต้านทานหรือช่วยเหลือตนเอง"

อดีตนักพรตมารปัดเปลือกตา สูดหายใจลึกราวกำลังปราบปลื้ม
คิมค่าอย่างถึงที่สุด

"อา นั่นนับเป็นผลงานที่เยี่ยมยอด"

"เยี่ยมยอดตรงไหนกัน!? นี่ไม่ใช่เวลาสบายอกสบายใจนะท่านอา" เป็นฉีหลงที่ทนไม่ไหวกับพฤติกรรมอาหญิงของตน "รู้เช่นนี้แล้วเหตุใดไม่รีบบอกแต่แรก?"

"ข้าเองก็ไม่คิดว่าเรื่องมันจะลงเอยรวดเร็วปานนี้ เดิมทีมันควรจะรอนเปิดผนึกเขียนครบทั้งสิบสอง ยามนั้นดวงจิตเออร์กลางจะถูกคึงคูกไปยั้งร่างนั้นโดยไม่ต้องเสียเวลาลงมือ" เป็นคราแรกที่ทุกคนได้ยินเสียงทอดถอนใจจากปากหญิงสาว "อะไรกันที่ทำให้เทียนอวีลงมือทั้งที่ยังไม่ถึงเวลาอันสมควร"

"แปลว่า..." ฉีหลงไม่เสียเวลาฟังก่อ "ยามนี้ นายท่านอยู่ในมือเทียนอวี"

"อยู่ในร่างอะไรนั่น" หุสลิจึงขมวดคิ้ว "พี่ใหญ่ให้เจ้าสร้างร่างของใครหรืออะไร"

เสวี่ยเยียนปรายตามอง "ร่างของเทพเออร์กลาง...เทพเออร์กลางคนก่อน"

"แล้วร่างที่ว่าอยู่ที่ไหน" เहांฟ้าซิงถามบ้าง

"เขาหมื่นถ้ำ" เสวี่ยเยียนตอบเบาๆ

"ที่นั่นมีโถงถ้ำนับหมื่นสมชื่อ พรุนเสียยิ่งกว่ารังผึ้ง หากี่ชาติถึงจะพบกันเล่า" จึงจอกเก้าหางแสดงความกังวล

"แต่ไม่ว่าอย่างไรเราก็ต้องรีบไปช่วย" ฉีหลงว่าต่อ

"ข้าว่ามันไม่ง่ายเช่นนั้นกระมัง" เฉินเซียงเอ่ยทัดทาน "เทียนอวีทำทุกอย่างเพราะต้องการแก้แค้น ตัวมันก็ใช้จะไร้ซึ่งกลอุบาย หากเราจะไปชิงตัวคืนมาแบบซึ่งหน้าเห็นที่จะทำให้เกิดอันตรายกับท่านลุง ข้าเห็นว่าเราควรลงหาทางเจรจา หากสามารถให้ข้อแลกเปลี่ยนที่มันพอใจละก็..."

"ถือเป็นความคิดที่ดีอยู่หรือกระนะ แต่ว่า..." ฉีหลงไล่สายตา "หน้าที่เจรจาข้าไม่ถนัด"

"เรื่องนั้นข้ารู้อยู่แล้ว" เฉินเซียงพึมพำ "เห็นว่าครานี้ เहांฟ้าน่าจะเหมาะสมที่สุด"

"อืม" สุนัขเทพพยักหน้า

"ข้าจะไปด้วย" หุหลี่จึงเสนอตัว "ลู่ทางในแดนมาร ข้ารู้จักดี"

"หากเจ้าไม่กลัวก็แล้วแต่เจ้าเถอะ" ฉินเซียงว่าเสียงขรึม เขาเองก็ไม่สู้ถนัดในเรื่องเหล่านั้นเช่นกัน โดยเฉพาะกับผู้ที่ป็นศัตรูสังหารคนใกล้ชิด

"มาถึงขั้นนี้แล้วอะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด" หุหลี่จึงไหวไหล่ "ต่อให้เกรงกลัวก็เชื่อว่าจจะรอดพ้น"

"แล้วเจ้าคิดจะใช้สิ่งใดครอง" เหาฟ้าหันมาตั้งคำถามกับหลานชาย
เจ้านายบ้าง

ฉินเซียงเหลือบไปสบสายตาศาบิคาราคา ดวงตาเต็มไปด้วยความ
มุ่งมั่น จากนั้นจึงค่อยทอดคมองไปยังผู้ได้ชื่อว่าเป็นเหล่าสหายร่วมตายกัน
แล้วในยามนี้

"พลังของศิลาสร้างโลกที่ข้าเป็นผู้พิทักษ์อยู่อย่างไรเล่า"

เขาไม่เชื่อว่าเมื่อมีสิ่งนี้อยู่ในมือแล้วจะไม่สามารถทำอะไรได้

สิ่งที่ผู้เป็นลุงมอบให้ไว้ หลิวฉินเซียงจะนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์
สูงสุดเพื่อคนผู้หนึ่งเอง!

ไม่ยอมเชื่อ!

เตซัสไม่ยอมเชื่อเลยว่าจะเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นในบ้านพงษ์พิทักษ์
บรรรยากาศอึมครึมบอบอล เคว้งคว้างว่างเปล่า แลดูทุกอย่าง
บิดเบี้ยวไม่เหมือนเดิม

ทั้งยังเป็นครั้งแรกในรอบหลายปีที่เห็นพ่อกับแม่ทะเลาะกัน

โดยเฉพาะห้วงข้อถกเถียงอันสุดประหลาด

แม่ยืนยันนั่งยันนอนยันว่ามีลูกชายสองคน ส่วนพ่อก็คิลังกายนว่า
มีลูกชายคือเตซัสคนเดียว

คนหนึ่งจำได้ แต่อีกคนกลับลืมเลือน ข้าสิ่งที่ตาเห็นกลับพิสูจน์
ข้อเท็จจริงของฝ่ายหลังเสียจนเถียงไม่ออก

สุดท้ายก่อนเรื่องบานปลาย เชซซ์จำเป็นต้องเป็นฝ่ายไปไกล่เกลี่ยคิง
ตัวมารคาออกมา บอกเล่าทุกอย่างที่พบเจอให้ได้รับรู้

ต่อให้มันเกินจะเชื่อ แต่มันก็เกิดขึ้นจริงแล้วกับครอบครัวเขา
ในตอนนี้

แม้ภายหลังจะไม่รู้แน่ชัดว่ามารคาใช้วิธีปรับความเข้าใจอย่างไร
ทุกอย่างจึงสงบลงได้ แต่สำหรับพวกเขาสองแม่ลูกที่ยังหลงเหลือความ
ทรงจำเกี่ยวกับสมาชิกในบ้านอีกคนกลับไม่รู้สึกสงบได้เลย

"แม้ว่าศรียต้องไม่เป็นอะไร แม่รู้สึกละ" เนตรนภากระซิบกระซาบ
กับลูกชายคนโตขณะที่นั่งตัวนั่งลงบนเตียงเคียงข้าง

"แต่คิดว่าทำไมทุกคนถึงลืมเจ้าศรียกันหมด มีแค่เราที่ไม่ลืม"
เชซซ์ตั้งคำถามที่ทำเอาเขามีงงไม่รู้คลายอยู่ตลอดเวลา

ชายหนุ่มเพิ่งรับรู้จากปากของมารคา...

เพียงเสี้ยวพริบตาเดียวเท่านั้น

เพียงเสี้ยวหนึ่งของกาลเวลาที่จู่ๆ คนที่ชื่อเนครศรียก็เลื่อนหายไป
จากความทรงจำ รวมไปถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้อง ไม่หลงเหลือหลักฐาน
ไม่มีอะไรเลย

มันเหมือนกับว่านาฬิกาที่ก่อนยังจดจำได้ นาฬิกาที่ต่อมากลับถูกลบทิ้ง
ง่ายดายไม่ต่างกับกระดาษที่ว่างเปล่า

"เรื่องที่ทำไม่ถึงลืมแม่ไม่รู้" เนตรนภาสายหน้า "แต่เรื่องที่ว่าทำไม
เราถึงยังจำได้ นี่อาจจะเกี่ยวข้องกับที่เราเคยไปมีส่วนในภารกิจของศรีย...
ทั้งที่แม่คิดว่าเป็นแค่ความฝันแล้วเชียวนะ"

"จริงด้วย" เชซซ์พยักหน้าสนับสนุน แล้วหันไปหยิบของที่โต๊ะ
หัวเตียง "นั่นแม่คิดว่าเราจะทำยังไงกับเจ้าสองสิ่งนี้ล่ะครับ"

งล่อกาลจักรที่ลึกลับที่กับของที่คาดว่าจะเป็นผนึกเขียนคนสุดท้าย

เนตรนภารับมาพิจารณา "ถ้าเป็นอย่างที่ค้นว่า กระเป๋ามังกรทอง
อันจื๋นนี่คือสิ่งที่ศรียกำลังตามหา แม่เชื่อแน่ว่าสักวันน้องชายลูกต้องมา
ปรากฏตัวต่อหน้าเรา"

พลังเขียนเชิงเขียนจะดึงดูดผู้เป็นเทพปกครอง เนตรนภายังจำ
ข้อนี้ได้

"แล้วเราจะรอโดยไม่ทำอะไรแบบนี้ล่ะหรือครับ" เชซันหัวหน้า
"ผมคงอี้อัดใจตาย ที่สำคัญมันน่าเศร้านะที่ใครคนหนึ่งจะต้องหายไป
แม้กระทั่งจากความทรงจำของคนเป็นพ่อเป็นน้อง"

เท่าที่ฟัง ลำพังชีวิตในอดีตของเทพเออร์กลางก็น่าเศร้าพออยู่แล้ว
ครั้นอดสู่อ้อมอกใหม่ก็ยังไม่วายมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น คุณหน้าตาไอน้องชาย
มันก็ไม่ยกเหมือนนางเอกละครพื้นบ้านแต่โง่งชีวิตถึงได้รับทศมนทุกชาติ
ต่างกับเขาที่ซิงตายซะก่อนตั้งแต่อดีต ความแค้นความหลังอะไรก็จจำ
ไม่ได้ เกิดใหม่มาชาตินี้ก็สุขสบายดี

จะเรียกว่าสวรรค์ลำเอียงก็คงได้

"ใครว่าเราจะอยู่เฉยๆ อย่าลืมนสิว่าเรามี" เนตรนภาทบิทยกสลัก
ขึ้นมาถือ "กงล้อกาลจักร...ถ้าเราหาวิธีเติมพลังให้มันได้ มันก็อาจจะ
พาเราไปช่วยศรัยได้"

เรื่องนี้ใช้ว่าเชซซจะไม่เคยคิด

"ก็แล้วเราจะทำยังไงถึงจะเติมพลังให้มันได้ล่ะครับ"

นี่ละปัญหา

ได้ยินว่าต้องอาศัยพลังไอทิพย์จากสวรรค์เท่านั้น...

"แม่ก็ไม่รู้" เนตรนภาทอบซัดถ้อยซัดคำ

"อ้าว" เชซัสอ้าปากค้าง

"แม่ไม่รู้ แต่มีคนอื่นที่รู้" ว่าพลางคนเป็นแม่ก็ยกยิ้มแฝงเลศนัย

"ไปเก็บข้าวของ...ทริปฉลองวันเกิดยังไม่ยกเลิก เราจะไปเที่ยวเมืองจีนกัน"

ที่ว่าการอำเภอดูนาน มณฑลเจ้อเจียง เจียจิงปีที่ 35¹

แม้เข้าสู่ราตรีกาล ผู้ว่าการอำเภอนามให้รู้ยั้งคงสนทนาหาหรืองาน

¹ ค.ศ. 1556 (พ.ศ. 2099) รัชสมัยจักรพรรดิหิงเจียจิง

เร่งคว่นกับที่ปรึกษาภายใต้บรรยากาศเคร่งเครียด

"นี่เป็นคำสั่งคว่นจากส่วนกลางที่กระจายไปยังทุกพื้นที่ ใต้เท้าเห็น
ว่าเราควรทำอะไรต่อไปขอรับ"

ให้รุษพิภกระคายพลางทอดถอนใจ เหลือบแลไปยังโบริหน้าแผงแว
วักกั๊งวลงของที่ปรึกษาคนสนิท

"เห็นว่าคำสั่งนี้น่าจะมาจากเสนาบดีกรมพิธีการเหยียนซงอีก
กระมัง"

เหยียนซง แม้ไม่ได้มีตำแหน่งเกี่ยวข้องด้านการบริหารแผ่นดิน
โดยตรง แต่ใครๆ ก็ยอมรับว่าไม่อาจล่วงเกินคนผู้นี้ เนื่องด้วยห้วงศัทรง
เชื่อถือในเรื่องไสยศาสตร์ฟ่อมคหมอมี่ และเหยียนซงก็สามารถสนอง
บัญชาในเรื่องเหล่านี้ได้อย่างถูกพระทัยยิ่งนัก เขาจึงกลายเป็นที่โปรดปราน
มีอำนาจล้นฟ้าในมือเหนือผู้ใด จนน้อยนัยจะมีผู้อาจหาญกล้าค้านทาน
คานอำนาจ

ยามนั้นนับเป็นยุคกั๊งฉินครองเมืองโดยแท้

"คาดว่าคุณเป็นเช่นนั้น" ที่ปรึกษากล่าวตอบ "เวลานี้ราชสำนัก
คกอยู่ภายใต้อำนาจเหยียนซง แม้แต่ฝ่าบาทก็ทรงหลงเชื่อคำเพ็ดทูลของ
คนผู้นี้ทุกประการ วังในเค็มไปด้วยกลืนรูปคว่นเทียน มีแต่พวกนักพรต
ทรงเจ้าเข้าผี แม้แต่การบริหารงานแผ่นดินยังต้องอาศัยคนเหล่านี้ ข้าน้อย
เป็นห่วงอนาคตแผ่นดินนี้ยิ่งนัก"

"ข้าเองก็ไม่ต่างไปจากเจ้า" ให้รุษส่ายหน้า "เสียดายข้าเป็นเพียง
นายอำเภอเล็กๆ คงไม่อาจทำอะไรได้มากมายนัก"

ไม่แน่ว่าคือให้มีอำนาจตำแหน่งในมือ หากผู้เป็นใหญ่ในแผ่นดิน
ไม่คล้อยตามเกรงว่าจะมีแค่ไร้ประโยชน์

"ข้าไค้ยินมา เรื่องนี้แม้เสนาฯ ขวาเซียเอียนทูลทักทานก็ยังไม่ไค้
ผล ทั้งยังถูกฝ่าบาทคาคโทษ เห็นทีว่าเราคงไม่อาจหยุดกลียุกที่กำลังจะ
มาถึงไค้เป็นแน่แล้ว"

"เช่นนั้นก็ทำเท่าที่เรทำได้เถอะ" ให้รุษผ่นลมหายใจ เขาเงยหน้า

ขึ้นถึงความ "ออกคำสั่งให้ตามหาบุรุษที่มีปานแดงรูปเปลวเพลิงกลางหน้าผากภายในเขตความดูแลของเรา"

"ขอรับ" ที่ปรึกษาก้มหน้ารับคำ แม้ใจจะคิดว่านี่ช่างเป็นเรื่องไร้สาระจนเกินจะรับได้เช่นเดียวกับเจ้านายก็ตาม

"ข้าไม่เชื่อว่าจะมีผู้ใดโชคร้ายบังเอิญมีสัญลักษณ์อะไรนั้นอยู่จริง"

ปาน ไผ่ ฝ่าบนร่างกายจะกำหนดกฎเกณฑ์ให้อยู่ที่ใดหรือในรูปแบบใดยังเป็นเรื่องยาก แล้วนับประสาอะไรกับคนที่จะมีปานแดงรูปเปลวเพลิงเห็นเด่นชัดกลางหน้าผาก

ขอให้พลิกทั้งแผ่นดินหา จะมีหรือไม่ให้รู้ยังสงสัย

"แล้วถ้าบังเอิญโชคร้าย มีคนเช่นนั้นอยู่จริงๆ เล่า"

คำถามของที่ปรึกษาทำให้เขาฉงนใจ

เรื่องบังเอิญแม้เกิดได้ยาก แต่ใช่จะเกิดไม่ได้

"หากพบในพื้นที่อื่นคงเกินกว่ากำลังข้า แต่ถ้าเป็นที่ฉนวนอันนี้ ข้าจะไม่มีวันส่งตัวผู้บริสุทธิ์ไปให้พวกนักพรตนอกกรีตมีความคิดวิปริตเหล่านั้นริศเล็ดล่อทำยาอายุวัฒนะ เพียงเพราะว่าเขาคนนั้นมีปานแปลกประหลาดอยู่กลางหน้าผากเด็ดขาด"

"ท่านไม่เชื่อเรื่องนั้นหรือ"

เรื่องราวที่บรรยายแนบมากับคำสั่ง สาเหตุของการควานหาตัวบุคคลผู้นั้น

"ร่างกำเนิดใหม่ของซือโหยว" ให้อู๋ยืมเยาะ "ตำนานปรัมปราเมื่อสี่พันกว่าปีก่อน ขอให้ครั้งบรรพกาล ซือโหยวเคยยิ่งใหญ่ร้ายกาจน่ากลัวเพียงใด แต่ข้าไม่เชื่อว่าเขาจะคืนชีพหรือมาเกิดใหม่ในยามนี้ หรือขอให้เป็นอย่างนั้นจริง ก็ไม่มีผู้ใดมีสิทธิ์ล้างผลาญชีวิตผู้อื่นเพื่อสนองความต้องการของตนเอง"

นี่คือปณิธานที่ให้อู๋ตั้งใจเอาไว้เมื่อครั้งตัดสินใจสอบเข้ารับราชการ ชื่อตรงและคงไว้ซึ่งความยุติธรรม

"ข้าทราบแล้ว และจะไปถ่ายทอดคำสั่งของท่านเดี๋ยวนี้" ว่าพลาง

ที่ปรึกษาที่ก้าวถอยหลังเดินจากไป

ให้รู้ยทอดตอนเฝ้ามองตามร่างที่ปรึกษานลับตา

เขาหวังว่าจะไม่มีผู้ใดโชคร้าย หากไม่คนผู้นั้นคงได้ถูกตามล่า
หมายหัวไม่มีวันสงบสุขไปจนทั่วแผ่นดิน

"ช่างเป็นโชคร้ายของข้าที่ต้องมาพบเจ้าในสภาพนี้"

อยู่ยามเข้มนมองพินิจร่างกายครบถ้วนสมบูรณ์พร้อมของศัตรู
ผ่านเงาวารีในสระกว้าง

"เช่นนั้นคงเป็นโชคร้ายของข้าเช่นกันที่ต้องมาเจรจาเรื่องความ
ร่วมมือกับเจ้าทั้งที่ไม่ชอบข้าหน้า" เทียนอวีว่าขณะจ้องเขม็งไปยังเงา
สะท้อนในกระจก

"แล้วเจ้าทำเช่นนี้เพื่ออะไร" อยู่ยามมองอย่างระแวงระวัง "เจ้าสังหาร
เทพเออร์กลาง ทำให้ตนเองหลุดพ้นจากพันธนาการ แทนที่จะหาเรื่อง
ข้ากลับบอกว่าจะร่วมมือ"

ระหว่างที่กำลังอยู่ในช่วงสับสนคิดไม่ตก กลับเกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น

เทพเออร์กลางถูกสังหาร

วิหคมารเทียนอวีหลุดจากพันธนาการ

นั้นยังไม่สร้างความแปลกใจเท่าศัตรูขอเจรจาเพื่อให้ความร่วมมือ
ยุติความบาดหมาง

อยู่ยาเชื่อไม่ลงว่าเรื่องทุกอย่างมันจะง่ายแค่นี้

"เหตุผลข้อแรก...เราต่างเป็นมารและมีศัตรูร่วมกัน" เทียนอวีเริ่ม
แจกแจง ไม่ใส่ใจสายตาระแวงสงสัยของคู่เจรจา "ข้อสอง...ความต้องการ
ของเราสอดคล้อง นั่นคือเล่นงานสวรรค์หรือวีตี้ ข้อสาม...ข้าเชื่อว่า
ยามนี้เจ้ากำลังถึงทางตัน และข้าสามารถช่วยเจ้าได้"

อยู่ยามนี้ไปครู่หนึ่ง ก่อนเอ่ยซัดถ้อยซัดคำ "คิดว่าครั้งหนึ่งเจ้าเคย
ร่วมมือกับเทพเออร์กลางเพื่อกำจัดข้า สุดท้ายเจ้าก็หักหลังอดีตสหาย
อย่างเจ็บแสบ เช่นนี้แล้วข้าควรไว้วางใจเจ้าหรือ"

เทียนอวี่หลุกหัวเราะออกมา เขาสำหน้าซ้ำๆ

"ไม่... ไม่มีใครไว้ใจใครได้ทั้งนั้น" รอยยิ้มเทียนอวี่เลื่อนหายแทนที่ด้วยแวตาศรีเยกเข้มนั้ "กรณีเทพเออร์หลาง นั้นเพราะมันทำเรื่องทรยศหักหลังหลอกหลวงซ้ำคร้งแล้วคร้งเล่า จึงสมควรได้รับผลตอบแทนที่สาสมส่วนเจ้า... คิดว่าคงไม่มีทางเลือกมากนักหากอยากได้พลังศึลลสร้างโลก"

"แล้วเจ้ามีทาง?" อยู่ยหรี่ตามองประเมิน

"ถึงไม่รู้ว่าจะได้อย่างไร แต่ข้าคือหนึ่งในผู้พิทักษ์ศึลล" ไม่รอให้ผู้ฟังหายจากอาการตกตะลึง วิหคมารเร่่งเอ่ยสืบไป "ข้ารู้ว่าพลังของศึลลที่ซุกซ่อนในชินเซิงกู่ยามนี้อยู่ที่ใด และรู้ว่าทำอย่างไรจะจะได้มา เพราะข้าคือผู้เคลื่อนย้ายพลังนั้นออกมาด้วยตนเอง"

จะพุกให้ถูกคือถูกหลวงให้เคลื่อนย้าย...

"เจ้าหรือ" อยู่ยได้ฟังยั้งรู้สึกอัศจรรย์ใจในความลึกลับซับซ้อนของเรื่องนี้อย่างบอกไม่ถูก

หากผู้อยู่เบื้องหลังเรื่องทั้งหมดคือเทพเออร์หลาง ปิตาจอีกาแทบไม่ยอกเชื่อเลยว่าเทพองคั้้นจะถูกปลิดชีวิตลงอย่างง่ายคาย

มันง่ายเกินไปราวกับจงใจ

เรื่องนี้่น่ากลัวเหลือเกินว่ายังมีสิ่งใดแอบแฝง แต่กระนั้นก็เป็นคั้่งคำเทียนอวี่

มันไม่มีทางเลือก

"ถูกคั้่ง" เทียนอวี่รับคำ "เจ้าบอกในสิ่งที่เจ้ารู้ ข้าก็จะบอกในส่วนองข้า จากนั้นร่วมมือกัน ทำทุกอย่างให้ง่ายขึ้น"

"น่าสนใจคั้" ปิตาจอีกาเหยียคยั้ม

แม้รู้ว่าเป็นไฟ แต่ถ้าน้ไม่ลองเล่นกับมันเสียหน้่อยยอมไม่มีทางรู้ว่าจะฝากองเพลิงนี้ไปได้หรื้อม่และจะฝ่าไปคั้้วยวิธึใด

มีแค่คั้่งทคลงบุกตะลุยไปข้างหน้าเท่านั้น

"อีกอย่าง..." เทียนอวี่ว่าคั้ "หากการได้ศึลลลามาันยอกนักลจะก็... ข้ายังมีวิธึอื่นที่จะช่วยให้เจ้าปลดปล่อยเหนียนออกมา"

"วิธีอื่น?" ปีศาจอิกาเล็กคิ้ว

เทียนอวียกยิม เอ่ยไขความด้วยน้ำเสียงเนิบช้าแต่แจ่มชัด "เจ้าคงเคยได้ยินชื่อของชื่อโฮยว"

อยู่ยาระงัก ริมฝีปากเอ่ยทวนนามนั้นซ้ำอีกคราคล้ายไม่ยากเชื่อหู "ชื่อโฮยว..."

"เจ้าคิดจะทำอะไรกับเออร์กลาง"

เทียนอวีนั่งมองเจ้าของคำถามผ่านบานกระจกบานเดิม เปลี่ยนเพียงใบหน้าต่างสนทนา

"ข้านี้คิดว่าเจ้าน่าจะเป็นผู้ที่รู้ดีที่สุด เทพเจ้าแห่งโชคชะตา" วิหคมารตอบเรียบร้อยประหนึ่งเป็นเพียงเรื่องสัพเพเหระ ไม่ควรเอามาใส่ใจได้ถาม

"ข้าก็คิดว่าควรจะเป็นเช่นนั้น" เทพไท่สุ่ยเจรจาด้วยน้ำเสียงคุจเคียวกัน "แต่สุดท้ายแล้วอาจเป็นข้าที่ไม่เคยรู้อะไรเลย"

"พูกจน่าขันคินี่" เทียนอวีหัวเราะ แต่เพียงครู่เดียวริมฝีปากกลับเหลือเพียงรอยหยามหยัน "อย่าคิดว่าข้าไม่รู้ว่าเจ้ากับเทพเออร์กลางรวมหัวกันทำอะไร!"

เทพไท่สุ่ยเล็กคิ้วส่ายหน้าเป็นเชิงปฏิเสธ เทียนอวีจึงแจจแจงคอ

"หนึ่งเป็นเทพคุณกฏแต่ทำผิดกฏเป็นร้อยข้อ อีกหนึ่งเป็นเทพเจ้าแห่งโชคชะตาแต่กลับเข้าไปแทรกแซงชะตามนุษย์อันเป็นความผิดอย่างใหญ่หลวง"

ไม่ใช่เพราะความผิดนี้หรือหรือ ทุกอย่างจึงมาลงเอยเช่นทุกวันนี้

"ตายละ!" เทพไท่สุ่ยมีท่าทีตกตะลึงที่ต่อให้เด็กสามขวบก็มองออกว่าเสแสร้ง "เจ้ารู้ด้วยหรือนี่"

"เจ้าเห็นข้างันักหรืออย่างไร" เทียนอวีขึ้นเสียง เขาผ่อนลมหายใจระงับอารมณ์ "เออละ ข้าอาจเคยโง่ เป็นเครื่องมือให้พวกเจ้าใช้สอย แต่

ต่อไปนี่ไม่มีทาง มันถึงทีของข้าบ้างแล้ว"

"พวกข้าใช้สอยอะไรเจ้า" เทพไท่สู้อย่างคงศิหน้าคายได้อย่างไม่
แบบเนียน

"มันเป็นแผนของพวกเจ้าตั้งแต่ต้น เรื่องใช้เขียนเชิงเขียวเพื่อ
แก้แค้น เจ้าเป็นคนริเริ่ม เจ้าปลุกปั่นข้าเพื่อหวังให้สวรรค์ดึงตัวเอ๋อร์หลาง
กลับมา"

ผ่านมานั้นนานเทียบอวีกลับเพิ่งคิดเรื่องนี้ออก

ความสัมพันธ์อันสหายของพวกเขา จะว่าอยู่ในรูปแบบคลุมเครือ
ก็คงใช่ ในเมื่อต่างฝ่ายอยู่ต่างสถานะ...

เทพกับมาร

แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าพวกเขาต่างรู้จักตัวตน นิสัยใจคอของกันและ
กันไม่น้อย

ความรู้จักกลายเป็นความไว้วางใจ ความไว้วางใจถือเป็นمانةบังตา
ให้มีคบอด

คราถูกเทพเอ๋อร์หลางกักขังก็ครั้งหนึ่ง คราเทพไท่สู้อยู่ก็เป็นอีกครั้ง

เทพเจ้าแห่งโชคชะตาคงคืบปัจจุบัน ขึ้นชื่อว่าเป็นพวกไม่อยู่กับร่อง
กับรอย คิดอยากจะทำอะไรก็ทำ

เมื่อเทียบอวีหมางใจกับเทพเอ๋อร์หลาง เทพเจ้าแห่งโชคชะตา
ไม่เคยวางคนอยู่ข้างใครแน่นอน วันนี้อาจเห็นด้วยกับอีกคน พรุ่งนี้กลับ
ไปเข้าข้างอีกคน แต่สุดท้ายก็ไม่เข้ามายุ่งเกี่ยวจนตลอดรอดฝั่ง ปล่อยให้
สะสางกันเอง

คั้งนั้นความเชื่อใจสืบส่วนเทียบอวีจึงให้ไปเสียแปดส่วน เพราะคิด
ว่าค่อให้เทพเจ้าแห่งโชคชะตาไม่ช่วยเขาก็คงจะไม่ช่วยเทพเอ๋อร์หลาง
เช่นกัน หรือถ้าช่วยก็คงสอดมือเข้ายุ่งเล็กๆ น้อยๆ เช่นที่เคย

แต่สิ่งที่ได้รับรู้มาในภายหลังกลับทำลายความเชื่อนี้เสียสิ้น

"ข้าเพียงช่วยเจ้าเล็กๆ น้อยๆ ในฐานะสหาย" เทพไท่สู้อยู่คอบ
น้ำเสียงจริงจังจึ่งขึ้นบ้าง "ส่วนเรื่องอื่นๆ เจ้าเป็นคนจัดการทั้งหมด จะว่า"

เข้าไปควบคุมแทรกแซงเข้าได้อย่างไร"

"เพราะข้าไม่ทันแล้วพวกเขาจึงได้เดินตามหมากที่พวกเขาวางไว้" เทียนอวีพยายามก่น้ำเสียงไม่ให้ไหลไปตามอารมณ์ "อย่างน้อยข้าไม่รู้อะไรแล้วเทพเออร์กลางไม่ควรไปเกิดใหม่ตั้งแต่คืน เทพเออร์กลางที่ข้าสังหารไม่ควรมีชีวิตมาตั้งแต่แรก แต่เป็นเจ้าที่ทำเรื่องทั้งหมดขึ้น!"

บรรยากาศหยุดนิ่งชะงักงัน

"เจ้ารู้ดีกว่าที่คิด นี่แสดงว่าฝึกเคล็ดวิชาวาริกระจ่างสำเร็จแล้วสินะหลายปีที่เออร์กลางกักขังเจ้าถือว่าไม่สูญเปล่า" เทพไท่ลี่ยพิมพ์เสียงขริมนก่อนเอ่ยต่อไป "ความจริงแล้ว...ข้าก็เพียงฟังคำขอร้องของสหาย เพียงให้เขาได้ใช้ชีวิตครอบครัวที่อบอุ่นเช่นคนปกติทั่วไปสักครั้ง ยี่สิบปีถือว่าน้อยนัก และบัดนี้ทุกอย่างก็เป็นไปตามทางของมัน ร่างนั้นถูกเจ้าทำลายความทรงจำเกี่ยวกับเออร์กลางไม่หลงเหลืออยู่ในที่แห่งนั้นอีกแล้ว"

เทพเออร์กลางถูกทำลายร่างเทพ เดิมทีจิตวิญญาณควรรั้งรออยู่ที่แดนพักวิญญาณเพื่อรับบัญชาจากเบื้องบน แต่ด้วยการเล่นกลเล็กๆน้อยๆ เทพไท่ลี่ยจึงช่วยให้สหายได้ในสิ่งที่ปรารถนา

เขายังคงเป็นเขา ทำในสิ่งที่อยากทำ มันก็เท่านั้น

"เพียงแต่ว่า...บัดนี้วิญญาณของเออร์กลางอยู่ที่ใด นี่ต่างหากที่ข้าอยากรู้"

บัญชาเจ้าชะดาวางเปล่า ชะตาต่อจากนี้ไม่อาจคาดเดา

"เจ้าแน่ใจแล้วหรือว่าความทรงจำเกี่ยวกับเทพเออร์กลางของคนที่นี่จะไม่มีหลงเหลือ" เทียนอวีเหยียดรอยยิ้ม "แน่ใจหรือว่าไม่ได้คิดใช้ข้าเป็นหมากเพื่อให้เทพเออร์กลางได้กลับมารักใคร่ปรองคองกับหลานชาย นี่สินะ สิ่งเดียวที่เจ้านั้นไม่สามารถปล่อยวาง"

ไม่มีสิ่งใดที่เทพเออร์กลางไม่สามารถละทิ้งได้นอกจากสิ่งนี้

"ที่จริงอาจไม่ได้มีแค่สิ่งเดียวก็เป็นได้" เทพไท่ลี่ยส่ายหน้า น้ำเสียงกลับมาเรงรีนอีกครา "เจ้าเองก็ดูจะมองโลกในแง่ร้ายและมองอะไรไกลตัวเหลือเกิน ไม่คิดบ้างหรือว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นเพราะเออร์กลาง"

ต้องการชดใช้ให้เจ้า และพยายามที่จะให้เจ้ายอมเข้าใจเช่นกัน"

"ชดใช้?" หากรู้ว่าต้องชดใช้ก็ไม่ควรทำตั้งแต่แรก...

เหตุผลมากมายประคามีนั้น คอให้เอามาลบล้างอย่างไรก็ไม่มีความล้มเหลวคับแค้นใจนี้ได้หมด!

"เมื่อเออร์หลงจกจำทุกสิ่งได้ เจ้าคิดหรือว่าเขาจะไม่มีหนทางแก้ไขในสิ่งที่เจ้าทำ" เทพไท่ลู่ยเอ่ยยืดยาว ไม่ใส่ใจแววตาโต้แย้ง "แต่เพราะอะไรเขาจึงยอมให้เป็นไปตามที่เจ้าต้องการ วางเฉย ปล่อยให้ร่างกายทนทรมาณกับการช่วงชิงพลังกายและพลังชีวิต ถึงเจ้าไม่ลงมือสังหารในวันนั้น เชื่อแน่ว่าเออร์หลงคงไม่คิดขัดขวางหากเจ้าต้องการชีวิต เจ้าไม่คิดหรือว่าที่เออร์หลงกำลังทำก็เพื่อชดเชยเพราะรู้สึกติดค้างเจ้า"

เทียนอวี่นึ่งฟัง ไม่แสดงกิริยาอาการว่ารู้สึกอย่างไร

"เช่นนั้นก็ดีแล้ว เมื่อเขาารู้สึกติดค้างและอยากชดใช้ ข้าก็จะให้สมใจ" ว่าพลางวิหคมารก็เมินหน้า เอ่ยตัดบทสนทนา "เจ้าไปเสีย หากอยากพบเออร์หลง ไม่นานพวกเจ้าก็จะได้พบกัน ไม่ต้องห่วง ข้าไม่ทำอะไรร้ายแรงกับอคติศสหายแน่"

"พอข้าหมดประโยชน์ก็ถีบหัวส่งเลยหรือ" เทพไท่ลู่ยคักพ้อ แต่ได้รับเพียงน้ำเสียงเย็นชา

"ข้าจำไม่ได้ว่าเจ้าเคยมีประโยชน์"

"ตามใจเจ้า" ครานี้เทพไท่ลู่ยถอนใจเสียงดัง "เกิดอะไรก็อย่ามาคิดเสียใจทีหลังก็แล้วกัน ข้าไม่ปลอมเจ้าหรอกนะ"

"รีบไสหัวไปซะ!" เทียนอวี่นึ่งลูกลูเสียงทวาด

"ก็ได้ๆ"

วิหคมารนั่งนิ่งงัน มองเงาสะท้อนที่ค่อยๆ เลือนหายไปจากสายตา

"พี่ใหญ่"

ทันทีที่เงาในกระจกเหลือเพียงความว่างเปล่า ปีศาจรับใช้คนหนึ่งก้าวเข้ามาทำลายห้วงความคิดอันสับสน

"มีอะไร" เทียนอวี่นึ่งถาม

"หุหลิจิงกับสุนัขเทพเห่าฟ้ามาขอพบ"

สองคิ้วของวิหคมารเกร็งเขม็งเล็กน้อยก่อนพยักหน้า สั่งข้ารับใช้

"บอกให้เข้ามา"

**ทั้งที่มีบุคคลถึงสาม แต่บรรยากาศกลับเงียบวังไม่ต่างกับสถานที่
ไร้ซึ่งชีวิต**

"มาถึงนี้แล้วเจ้าจะไม่พูดอะไรหน่อยหรือเทพเทียนฉนวน" สายตา
ของเทียนอวี่กวาดมองผู้มาเยือนทั้งสอง "...หุหลิจิงนั่งงำ"

"ข้ากำลังคิดว่าอะไรทำให้เทียนอวี่สามารถลงมือสังหารเทพ
เออร์กลางได้" เห่าฟ้าเอ่ย

"ส่วนข้ากำลังคิดว่าท่านจะลงมือแล้วเนื้อข้าซื้อหาทรยศเมื่อใด
เพราะดูจากที่ท่านทำกับเทพเออร์กลางแล้ว เห็นที่ข้าคงไม่รอด" หุหลิจิง
ว่าต่อ

เทียนอวี่หลุดเสียงหัวเราะพลางส่ายหน้า "แล้วเนื้อเจ้าแล้วได้อะไร
ข้าไม่เสียเวลาทำเรื่องไร้ประโยชน์พรคั่นั้นจงวางใจได้ เพราะยามนี้ไม่ว่า
เจ้าอยู่หรือตายมันก็ไม่มีคามหมายใดอยู่แล้ว"

"ขอบคุณพี่ใหญ่" หุหลิจิงก้มศีรษะ รู้ดีว่ากำลังถูกประชดประชัน
"นั่นทำให้ข้ารู้สึกดีขึ้นมาก"

อย่างน้อยก็คิดว่ามีประโยชน์จนต้องถูกแลเนื้อเถื่อนหนึ่งจนตาย

เทียนอวี่เลื่อนสายตามองปลอกคอสีทับทิมของหุหลิจิง แต่เพียง
แค่ว่าพริบตาเป้าหมายพลันเปลี่ยนไป

"ส่วนเรื่องที่ว่าอะไรทำให้ข้าลงมือสังหารเทพเออร์กลาง นั่นอาจ
เป็นเพราะว่ามันสมควรตาย"

"เทียนอวี่!" เห่าฟ้าอุทาน

เทียนอวี่ยึกตัวขึ้น "แต่ไม่ต้องตกใจ สำหรับเทพเออร์กลาง ความ
ตายคงเป็นเรื่องเล็กน้อย อีกอย่างในฐานะที่เป็นสหาย ข้าจะปล่อยให้เขา
ตายง่ายๆ ได้อย่างไร"

เห่าฟ้าพยายามไม่ใส่ใจท่าที่ชวนยั่วโทสะ สนทนาต่ออย่างเป็นปกติ "เช่นนั้นข้าก็ไม่อ้อมค้อม...ที่มานี้เพราะพวกข้าต้องการดวงจิตเทพเออร์หลางกลับคืน"

"เจ้าไม่คิดว่ามันง่ายไปหน่อยหรือ"

คำพูดเช่นนี้เป็นสิ่งที่เห่าฟ้าคาดหมายไว้อยู่แล้ว

"แล้วท่านต้องการอะไรเป็นสิ่งแลกเปลี่ยน"

"เดี๋ยวก่อน" เทียนอวี๋ขยับลุกเดินเข้าใกล้ น้ำเสียงท่าที่ไร้แววคุกคาม ทั้งยังเต็มไปด้วยความเป็นมิตร "ที่ข้าพูดว่ามันไม่ง่ายไปหน่อยหรือนั้น ก็เพราะว่าร่างของเทพเออร์หลางถูกทำลายไปแล้ว หากข้าคืนดวงจิตไป พวกเจ้าจะทำได้"

ความเป็นมิตรมากล้นชวนแคลงใจ

"พวกข้ายอมมีวิธีของข้า"

"แต่วิธีของข้ายอมคิดกว่า" เทียนอวี๋ได้ "พวกเจ้าคงรู้แล้ว ร่างที่ข้าให้หลังเชิงสร้าง"

"ใช่" มาถึงขั้นนี้ปฏิเสธไปก็ไร้ประโยชน์ เห่าฟ้าจึงพยักหน้ารับแต่โดยดี

"เวลานี้ดวงจิตเออร์หลางกำลังหลอมรวมกับร่างนั้น มันอาจต้องใช้เวลา แต่เมื่อทุกอย่างเรียบร้อย ข้าจะปล่อยเขาไป"

เห่าฟ้าจ้องมองสบตาอีกฝ่าย คั่นหาความนัยแต่กลับไม่พบสิ่งใด "เท่านั้นหรือ"

กับเทียนอวี๋ ยากนักที่จะให้เชื่อว่าทุกคำพูดล้วนเอยด้วยความจริงใจ

"เจ้าคิดว่าจะมีอะไรยุ่งยากอีกหรือ" เทียนอวี๋ผายมือ เผยท่าที่กังขาต่อความแคลงใจที่แสดงออกอย่างตรงไปตรงมาของสุนัขเทพ

"ข้านึกว่าท่านแค่นเทพเออร์หลาง ต้องการแก้แค้นเขา" นี่เป็นสิ่งที่วิหคมารคอกย้ามาตลอด และในที่สุดก็ทำสำเร็จแล้ว จะบอกว่าจู่ๆ กลับละทิ้งความสำเร็จนั้นมันจะไม่ฟังยากไปหน่อยหรือ

"ข้าได้แก้แค้นจนพอใจแล้ว" เทียนอวี๋ไขข้อข้องใจ "ร่างนั้นไร้ซึ่งพลังไม่ต่างจากมนุษย์ธรรมดา ไม่มีเหตุผลที่ข้าต้องเก็บเขาเอาไว้ สู้ปล่อยไปให้ทรมาณอยู่กับการถูกกักขังในร่างกายอันอ่อนแอ หินก็ไม่ได้ตายก็ไม่ดีเช่นนั้นจะดีกว่า...แต่สำหรับพวกเจ้า ต่อให้นายมีสภาพอย่างไร ก็คงไม่ใช่ปัญหามิใช่หรือ"

เห่าฟ้ายังคงมองด้วยแววตาสนเท่ห์

"ขอเพียงนายท่านมีชีวิตอยู่ นั่นหาใช่ปัญหา แต่ท่านไม่ต้องการสิ่งใดแลกเปลี่ยนแน่หรือ"

"อ้อ แน่แน่นอนต้องมีบ้าง แต่ข้าจะบอกหลังจากนี้..." เทียนอวี๋ยิ้มแย้มเป็นกันเอง "อีกเจ็ดวันข้างหน้า ข้าจะคืนนายให้เจ้า"

เห่าฟ้าแลสบตาหูหลิวจึงผู้เผยแววตากังขาในท่าทีของเทียนอวี๋ไม่ต่างกัน ก่อนจะสนทนาต่อ

"ข้าอยากเห็นกับตาว่านายข้ายังอยู่ดี"

เทียนอวี๋นิ่งไปครู่หนึ่งแล้วจึงพยักหน้า

ทุกอย่างง่ายตายเสียจนไม่อยากเชื่อ

"ได้" ว่าพลางวิหคมารก็สะบัดมือ กระຈกບານที่เอียงปรากฏขึ้น เงานกระเพื่อมไหวค่อยๆ ชัดเจนเป็นรูปร่างอยู่กลางระลอกคลื่นในสระจาง

"คงต้องชื่นชมหลังเชิงที่สร้างร่างนี้ขึ้นมา" เทียนอวี๋ยกยิ้ม จ้องมองร่างที่นอนนิ่งบนแท่นหินขาวโพลนไปด้วยหิมะและเกล็ดน้ำแข็ง

เห่าฟ้ารู้สึกว่ชอบตาร้อนผ่าวเมื่อมองเห็นชัดเจน

"นายท่าน"

ใบหน้านั้น...ร่างกายนั้น...

"ที่แท้เทพเออร์กลางเมื่อก่อนหน้าตาเป็นเช่นนี้" หูหลิวจึงพึมพำพลางยกมือคบหลังสหายร่วมนายไปหนึ่งที "ไม่เห็นค่างตรงไหนนอกจากดูมากวิัยขึ้น จะทำเป็นบ่อน้ำตาตื่นไปทำไมเจ้าหมาคำเห่าฟ้าเอ๊ย!"

สุนัขเทพเบนสายตาคาคโทะ สะกดคลื่นความตื่นตัน หันไปทางคู์เจอร์จากคนสำคัญ

"นี่เป็นความจริงหรือไม่ อย่างเจ้าที่อยู่ข้างกายเทพเออร์กลางมาเนิ่นนานกว่าผู้ใดคงรับรู้ได้"

เห่าฟ้าพยับหน้าบ่งบอกว่ารับรู้ได้

ความรู้สึกนี้...

ความรู้สึกของเทพเออร์กลาง

"อีกเจ็ดวันที่ริมทะเลสาบหลิวเหอ หมู่บ้านหลิว ข้าจะพาเออร์กลางไปส่งพร้อมกับบอกข้อเสนอที่พวกเจ้าทำได้เป็นอย่างดี อย่าลืมนบอกให้หลิวฉินเซียงมารอรับท่านลุงด้วยเล่า" เทียนอวี่กำชับ

"ตกลงตามนี้" เห่าฟ้าพยับหน้า

แม้ไม่สู้ไวใจ อีกทั้งยังนึกห่วงใยเจ้านาย แต่เห่าฟ้าไม่อาจใจร้อนว่าความทำอะไรนอกจากยอมถอยหนึ่งก้าว "เช่นนั้นพวกข้าคงต้องขอตัว"

เมื่อไม่เห็นวีแววขัดขวาง สองสุนัขผู้ติดตามนายจึงเร่งผละจากไป

เทียนอวี่มองส่งแขกผู้มาเยือน ริมฝีปากกระบายยิ้มน้อยๆ ขณะเลื่อนสายตาไปยังร่างที่ยังนอนนิ่งสงบสะท้อนเงาในบานกระจก

"ข้าจะให้การพบกันของเจ้ากับหลานชายเป็นการพบกันที่สุดประทับใจไม่มีวันลืมเลยทีเดียวนะ เออร์กลางสหายรัก"

ความตายไม่ใช่สิ่งน่ากลัว

แต่ที่น่ากลัวคือการไม่รู้ว่าเราต้องพบเจอกับอะไรในโลกหลังความตาย

นรกหรือสวรรค์...

สำหรับไอ้ศรัยแล้ว ผมว่ามันไม่ใช่ทั้งสองที่

สิ่งแรกที่ผมรู้สึกได้หลังจากสติที่ขาดสะบั้นกลับมาหลอมรวมชาร์จไฟจนต่อติดนั้นคือความเหน็บหนาว

หนาวจนทิมแทงเข้าไปถึงกระดูก

หนาวจนรู้สึกว่าจะขยับตัวแต่ละทีก็เหมือนมีเกล็ดน้ำแข็งร่วงกราว

หนาวจนรู้สึกได้ถึงลมหายใจที่เยือกเย็น

นี่ไอ้ศรัยหลุมมาอยู่ที่ขั้วโลกเหนือหรืออะไร?

ผมผีนเปิดเปลือกตาที่หนักอึ้งเพราะขนตามีเกล็ดน้ำแข็งจับเป็น

แผง

สิ่งที่เห็นหลังจากพยายามปรับโฟกัสสายตายู่นานคือ...

สีขาว

สีขาวของเกล็ดหิมะรวมกับเกล็ดน้ำแข็งใสแจ๋วสะท้อนแสงแวววาว

ละลานตา

นี่ใครจับวิญญาณไอ้ศรัยมาแข่งกันละเนี่ย!

โอ๊ย!

เหมือนภาพเคจวู เมื่อพอมตั่งตอกเพื่อค้นตัวลุกขึ้นแล้วทับเอา
ผมยาวกระเซอะกระเซิงของตัวเองเข้าไปให้อีกแล้ว

เหมือนครั้งแรกที่ถูกคิงค์วลกลับสวรรค์เบียด

ว่าแต่ว่า...เป็นวิญญาณแท้ๆ ทำไม่รู้รู้สึกเจ็บ

หลังจากมึนงงกับเส้นผมของตัวเองอยู่พักหนึ่ง ในที่สุดผมก็ลุกขึ้น
ได้

ที่นี่ที่ไหน...

นี่คือคำถามต่อมา

แต่แล้วใครล่ะจะให้คำตอบได้

ขณะที่กำลังกะพริบตา หางคาค้านขวากล้ายกับเห็นอะไรบางอย่าง
เรียกความสนใจผมให้ต้องหันไปมอง...

นั่น!

บนแท่นราบเรียบใกล้ๆ กันมีใครอีกคนนั่งอยู่ และใครคนนั้นกำลัง
จ้องมองมาด้วยสายตาดงนสงสัยเช่นกัน

เด็กหนุ่มคนนี้...

ใครกันนะ ผมไม่เคยเห็นหน้า

ที่ต้องเรียกว่าเด็ก เพราะคุณแล้วเขาน่าจะอายุไม่เกินสิบหกสิบเจ็ด
เพิ่งย่างเข้าวัยรุ่นนวัยคะนอง ท่าทางเอาเรื่อง หน้าคาจักว่าดีใช้ได้ เสียแต่

ผมหยิกหยักศกคุดงเหงิงไปหน่อย ผิวก็ขาวซีดไม่มีสีเลือดอย่างกับพวก
ผีดิบ เสื้อผ้าเป็นสีค้ำมอๆ ไม่ต่างกับคนจรจัด

แถมคงตานั้นคุดไปคุดมากล้ายจะไม่มีแวง...

แต่เอาเถอะ จะใครก็ช่าง แต่น่าจะพอให้คำตอบได้บ้าง

"อะ..." พอจะอ้าปากพูด เสียงที่ออกมามันคั้นอ้อแอ้เหมือนเด็ก

หัดพูด

ไม่สิ นี่มัน...ทำไมไม่มีเสียง!?

ผมยกมือขึ้นคลำลำคอของตัวเอง

น่าแปลก...เจ้าเด็กนั่นมันก็เลียนแบบผมด้วย

เคียวนะ...

ผมอ้าปาก

มันทำตาม

ผมยกมือ

มันก็ทำตาม

ผมหมุนตัวเหวี่ยงขาลงจากเคียว มันก็ยังทำตาม

ไม่/จริง/น่า!

ผมถลาเข้าไปหามัน มันก็ถลาเข้ามาหาผม

มือของเราสัมผัสกัน

รับรู้ได้ถึงความเยือกเย็นเรียบลื่น

ผนังเย็นเยียบแข็งกระด้าง

เงาสะท้อน!

ผมวางมือแปะลงบนใบหน้า สัมผัสผิวเย็นเยือกของตัวเอง จ้องมอง

แววตาคู่ขึ้นตระหนกผ่านเงาสะท้อนนั้น

แววตาของผมเอง

แต่เคียวก่อน!

ไอ้มัน...

มัน...หน้าใครแล้ว!?